

Er to folkedrab værre end ét?

af Dennis Small (EIRNS) – 8. januar 2025

Det er svært at forestille sig noget værre, noget mere nedværdigende for den menneskelige ånd, end det folkemord, der er i fuld gang i Gaza, og som har været i gang – og bliver værre hver dag – i mere end et år. Men nu har den kriminelle bande, der styrer den israelske regering, på malthusianske politiske kommandoer fra London og Washington meddelt, at de har til hensigt at gøre Vestbredden til Gaza 2. En påtrængende advarsel kom fra en af Israels mest fremtrædende dagblade, *Haaretz*, hvis leder den 8. januar har overskriften: »Israel vil forvandle Vestbredden til murbrokker, ligesom Gaza«, og som advarede: »Målet er at indføre storisraelsk apartheid i de besatte områder. Hvis det lykkes, vil de sætte en stopper for enhver fremtidig mulighed for en to-statsløsning og et bæredygtigt liv i regionen.«

For yderligere at puste til krigsflammerne rejste næstkommanderende for CENTCOM, viceadmiral Brad Cooper, til Israel i sidste uge for at diskutere øgede våbenleverancer fra den afgående Biden-regering og forbedre beredskabet til et muligt fælles amerikansk-israelsk angreb på Irans atomanlæg – som kunne optrappes til et atomart opgør med Irans strategiske allierede Rusland i løbet af et øjeblik.

Hvornår kan et sådant angreb finde sted? Meget muligt *inden* Donald Trump bliver indsat den 20. januar, om bare 11 dage. Til manges overraskelse har Trump netop sendt en umiskendelig besked til Israels premierminister Benjamin Netanyahu om, at han ikke er tilfreds med hans håndtering af hele situationen, herunder Israels militære erobring af territorium i det sydlige Syrien i løbet af de seneste uger. Sent den 7. januar, lige efter sin meget omtalte pressekonference på Mar-a-Lago, lagde Trump en video fra oktober 2024 på sin TruthSocial-konto med økonomen Jeffrey

Sachs, der fordømte CIA's og andre amerikanske og britiske agenturers rolle i Operation Timber Sycamore, operationen fra 2012-2017 for at vælte Bashar al-Assads regering i Syrien. Trumps indlæg indeholdt Sachs' fordømmelse af Netanyahus rolle, herunder hans kommentar om, at Netanyahu »ikke er andet end besat af tvangstanker, og han forsøger stadig at få os til at bekæmpe Iran i dag, i denne uge.«

Planlægger den kommende Trump-administration at vælte den neokonservative plan for krig i Sydvestasien såvel som i Ukraine? Vil Trump forsøge at afspore årtiers angloamerikansk planlægning af krig mod Rusland og Kina og bankfolkenes permanente bureaukrati i regeringen, som har håndhævet denne politik? Hans nomineringer af Tulsi Gabbard til direktør for den nationale efterretningstjeneste og af Kash Patel til leder af FBI tyder på, at det kunne være tilfældet.

Alt dette er stadig uvist. Det samme gælder spørgsmålet om, hvorvidt Trumps opsigtsvækkende udtalelser til pressen om at beslaglægge Grønland, Panamakanalen og Canada blot er ubehagelige forhandlingsudbrud, eller om det rent faktisk er en politik, der afviser enhver anden national suverænitet end USA's – en tilgang, der naturligvis er helt i modstrid med de amerikanske grundlovsfædres.

Midt i alle uvishederne står to ting klart. For det første: Trump selv er ikke klar over de tektoniske forandringer, der finder sted rundt omkring på kloden, endsige årsagen til dem, og som kræver et radikalt anderledes amerikansk politisk svar. Nationerne i det Globale Syd har bekendtgjort afslutningen på 500 års kolonialisme og vælger at samarbejde med de lande, der er parate til at hjælpe dem med at industrialisere og udvikle sig. I dag betyder det Kina og Bælte- og Vej-Initiativet, og det betyder den voksende BRIKS-dynamik – som nu repræsenterer 57% af verdens befolkning.

Men der er ingen grund til, at USA ikke også skal spille en ledende rolle i denne proces med global, højteknologisk

udvikling. En sådan tilgang er den eneste måde at løse f.eks. migrant- og narkotikaproblemerne på, som Schiller Instituttet viser i sin pamflet: »Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No War«.

For det andet: Netop fordi verden er i så stort oprør, er der enorme politiske muligheder for at organisere en dybtgående ændring af politikken. Det er et øjeblik, hvor alle lag internationalt kan mobilisere mod folkedrabene og til fordel for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur af den slags, som Helga Zepp-LaRouche har talt for.

I denne overgangstid gjorde vi klogt i at huske, at det amerikanske præsidentskab ikke er Super Bowl, og at politik ikke er en tilskuersport. De kommende dage og uger er en tid for maksimal politisk handling og uddannelse i forhold til de faktiske løsninger, der er nødvendige for sammenbrudskrisen i det transatlantiske finansielle system.

Foto: CC/'Amer 'Aruri